

Odihna adevărată implică un templu adevărat

5 ianuarie 1999

Valentin Mocanu

“Când a locuit împăratul în casa lui, și când i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau, a zis proorocului Natan: ‘Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort.’ 2 Samuel 7: 1-16

Împăratul David și-a propus să construiască o casă Domnului. Ideea părea bună, iar Profetul Natan a aprobat și chiar a încurajat acest proiect. Dar în aceeași noapte Domnul a vorbit lui Natan, iar solia era cam neplăcută: David nu trebuie să-i construiască Domnului o casă.

Înainte de a vedea ce spune Domnul, să privim puțin în urmă. În Deuteronom 12:9-11, Moise spune poporului: “...fiindcă n-ați ajuns încă în locul de odihnă și în moștenirea pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul vostru. Dar veți trece Iordanul, și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă, după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, și veți locui fără frică. Atunci va fi un loc pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască Numele Lui acolo.”

Putem deduce că David a luat decizia de a construi un Templu în urma studierii acestui pasaj. Condițiile erau îndeplinite, cel puțin așa considera el. Un singur amănunt pierduse împăratul din vedere: “...va fi un loc pe care-l va alege Domnul...”

Intervenția Domnului a fost promptă: “Du-te și spune robului meu David: ‘Așa vorbește Domnul: “Oare tu îmi vei zidi o casă ca să locuiesc în ea? Dar Eu n-am locuit într-o casă, din ziua când am scos pe copiii lui Israel din Egipt până în ziua aceasta; ci am călătorit într-un cort drept locuință” (versetele 5 și 6). După ce le amintește pe scurt cum s-a purtat cu copiii lui Israel, Domnul spune:

“De asemenea, voi da un loc poporului Meu Israel, și-l voi sădi ca să locuiască în el și să nu mai fie tulburat, ca să nu-l mai apese cei răi ca mai înainte” (versetul 10, KJV). Când i se spuneau aceste cuvinte lui David, copiii lui Israel erau deja în țara Canaan de patru sute de ani. Chiar în timpul acela David era împărat peste tot Israelul și împărăția sa era liniștită, avea pace, “Căci Domnul i-a dat odihnă, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau.” Și totuși, neținând seama de toate acestea, Domnul îi făgăduiește lui David că-i va da un loc pentru poporul Său în care să aibă “odihnă” față de toți vrăjmașii.

La ce s-a referit Domnul când a rostit făgăduința? Pur și simplu la faptul că această stăpânire asupra unui mic teritoriu al țării Canaan nu era odihna pe care o dorea El poporului Său. Încă nu se împlinise făgăduința făcută lui Avraam, și Domnul nu uitase. Versetul 11 spune: "...Și Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă." Este oare posibil ca David să nu fi înțeles? Eu cred că este posibil. Mai târziu (1 Cronici 22:8-10; 28:2-10) David insistă în legătură cu acest proiect, pregătindu-i lui Solomon tot ceea ce era necesar pentru a începe lucrarea.

În ciuda avertizării, David nu a renunțat la ideea de a construi o casă Domnului. Nerăbdător să i se îplinească dorința cât mai repede, bazându-se și pe făgăduința Domnului din versetele 12-14 din 2 Samuel, el a considerat că Solomon este cel ales. La fel de greșit ca Eva, la fel de greșit ca Avraam. Înainte de a analiza cu atenție versetele 12-14, aș dori să ne gândim la aceste cazuri speciale. Dumnezeu a făgăduit Evei că o sămânță din trupul ei va zdrobi capul șarpelui. Eva, nerăbdătoare, a văzut în Cain sămânța făgăduită de Dumnezeu. Mare a fost însă dezamăgirea ei când a văzut ce a urmat. Avem apoi cazul lui Avraam, căruia i s-a făgăduit sămânța în care vor fi binecuvântate toate neamurile. Avraam nu a avut răbdare ca Domnul să îplinească făgăduința și, îngrijorat că s-ar putea să aibă și el o parte în acest plan, ia inițiativa. Deși făgăduința s-a împlinit în cele din urmă, ca urmare a credinței lui Avraam, totuși Isaac nu era decât un tip al adevăratei semințe - adică Hristos.

Să revenim la versetele 12-14: "Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nua omenească și cu lovituri omenești." Aș prefera versiunea King James, care spune: "...îți voi ridica o sămânță după tine..." De aici până la Pavel nu mai este decât un pas: "...privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul" (Romani 1:3).

Identificând pe Isus ca fiind sămânța lui David, Cel care va zidi o casă pentru Dumnezeu, el scrie în Evrei 1:4-5: "...ajungând cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: 'Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?' Și iarăși: 'Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?'" Aceeași imagine întâlnim în Isaia 9:6-7: "Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: 'Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor."

Zaharia participă și el, alături de ceilalți, la conceptul unei case spirituale, duhovnicești, pe care Isus o va ridica pentru odihna lui Dumnezeu: "Așa vorbește Domnul oștirilor: 'Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli din locul lui, și va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta

podoabă împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie, și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi” (Zaharia 6,12.13). Dar versetul 14 spune: “Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nua omenească și cu lovituri omenești.” Acest limbaj este decodificat de Isaia 53:5-10: “Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți... Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință...”

Oare a făcut Isus “răul” pentru ca să primească lovituri omenești? Într-un fel da, a făcut “răul,” însă doar din perspectiva lui 2 Corinteni 5:21: “Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

Referitor la insistența lui David ca Solomon să fie cel ce va zidi Templul, mai întâlnim un caz asemănător în Vechiul Testament. În Geneza 17:15-21, se prezintă reînnoirea făgăduinței făcute lui Avraam. Dar Avraam, ca și noi, preferă ceva vizibil și palpabil: “Să trăiască Ismael înaintea Ta” (vs. 18). Probabil că Avraam se întreba de ce oare Ismael nu putea să fie copilul făgăduinței. Îl iertăm pentru că el nu înțelegea că “haina neprihănirii lui Hristos” nu poate avea niciun fir de concepție omenească. Este la fel de posibil ca și David să-și fi pus o asemenea întrebare și să găsească un răspuns destul de convingător. În ambele situații putem să observăm și să lăsăm inimile să se umple de adorare și de adânc respect pentru dragostea infinită a lui Dumnezeu: “Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească, și îl voi înmulți nespus de mult...” (Geneza 17:20), respectiv 1 Împărați 9:3: “Și Domnul i-a zis: ‘Îți ascult rugăciunea și cererea pe care Mi-ai făcut-o...’”

Nu știm cât de mult a înțeles Solomon făgăduința lui Dumnezeu, însă este surprinzător să auzim de pe buzele sale lucruri care îi înfuriau la nebunie pe urmașii lui de peste câteva secole: “Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!” (1 Împărați 8:27)

Într-o perioadă de criză mortală pentru Israel, Isaia dezvoltă un concept identic despre odihna lui Dumnezeu: “Așa vorbește Domnul: “Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți, și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință? Toate aceste lucruri, doar mâna Mea le-a făcut, și toate și-au căpătat astfel ființa, - zice Domnul. “Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66, 1.2). Pavel se asociază acestui concept în versetul 5 din Evrei 10, urmat apoi de versetul 9: “Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup;” “Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!”

Avem și mărturia lui Isus în Ioan 2:19-21: “Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica... Dar El le vorbea despre Templul trupului Său.” Ellen White preia acest șir logic, arătând că despărțirea omului de Dumnezeu “din cauza

păcatului” a coincis cu pierderea odihnei Lui: “Templul acela înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Lui, avea ca scop să fie o învățătură intuitivă pentru Israel și pentru lume... Fiind întunecată și mânjită de rele, inima omului n-a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre scopul cel înalt deschis fiecărui suflet. Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie” (Hristos Lumina lumii, pag. 146, ediția 1981).

Noi, oamenii, am fost tare zeloși să asigurăm odihna pierdută de Dumnezeu, dar foarte “zăbavnici,” ca să nu spun mai mult, de a asculta durerea inimii Lui căutând, de la Geneza la Apocalips, să ne facă să înțelegem că acest lucru nu putea fi realizat decât de Odrasla, Sămânța.

“Să luăm dar bine seama, ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în “odihna,” despre care a vorbit El, când a zis: “Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!” Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: “Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.” Și aici este zis iarăși: “Nu vor intra în odihna Mea!” Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor, El hotărăște din nou o zi: “Astăzi,” - zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: “Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. Rămâne dar o odihnă ca cea de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale (Evrei 4:1-10).

Credința noastră este că o generație va înțelege cândva că Odrasla dorește cu înfocare să termine “casa duhovnicească” pe care a început-o, și va înceta opoziția, devenind un “locaș al lui Dumnezeu prin Duhul.”
